

Kórház

Az ablak az erdőre nyílt, uram, pontosabban valami erdőféle borította dombra, általában árnyékban volt, szürkés félhomályban, pedig jó lett volna, ha feldob, vidámít, mikor kinézek, rábámulok az ágyból, mely olyan menhelyesnek tűnt, igen, vasráccsal a végén, ha odadugtam, -nyomtam a meztelen lábam, süttöt, égetett, még jobban fáj, kínozott ez a kórház, reménytelen börtön, néztem a csupasz falakat, a vajszínű olajfestékekkel bevont hámló rétegeket, a szomorú mállást, és éreztem, ott belül is ilyen, uram, ezt teszi, produkálja a rossz velem, higgye el, a gyehenna okádtá rám a tüzet, az orromban volt bőröm kesernyés illata, hetekkel ezelőtt ütött belém a krach, először csak úgy óvatosan, csúszó-mászóan, már-már bájos mosollyal az arcán, hogy utána teljesen okkupáljon engem, megszálljon, igen, vettem a gyógyszert, ittam rá mindent, de nem tágított a bitang, a barátnőm rémülten nézett, a képeim összefutottak a falon, a százéves szamovár sercegni kezdett, a károgó varjak hirtelen elcsendesültek a közeli fákon, észleltem, mert nyitva volt az ablak, jött a hideg levegő és a nyolcadik kerület délutáni zaja, feküdtem a török takaróval leterített ágyon, és szinte hihetetlennek tűnt, normálisan is éltem egykoron, hogy elmentem a Nefelejcsbe, hogy alkudjak az alattam lévő kilimre, és törökül köszöntem el a boltostól, majd bedobtam valamit a Keletiben, hisz ünnepelni kell, szép volt a kárpit, és ha ráfeküdtem, akárha Törökország lett volna a szívem, lankáival, hegyeivel, tavaival, tengerével, igen, mindezt szerettem valamikor, amikor még utazók járták az országot, nem birka turisták, amikor még megkérdezték a teázókban, mit kérünk a pipába, és a Puding Shopról mindenki tudott, nem úgy, mint legutóbb, mikor ránk szóltak a buszon, hogy csak vizet szabad inni, és hiába jópofáskodtam, minden igyekezetem falba ütközött, olyanba, amit eddig nem ismertem, uram, vastag volt, kemény, mindent visszalökött, és hát most is fal vett körül engem, a fájdalom fala, mi volt az én bűnöm, Istenem, mit rontottam el, és semmit sem tompult a kín, nem tudtam menni, fölállni, minden összeomlott bennem, hívd a mentőket, mondtam, így nem lehet élni.

Három, piros ruhás mentős jött fel a lakásba, fiatalok voltak, vidámak, szinte ropogtak ott a szemem előtt, az egyik, talán a főnök, érdeklődve mustrálta a szobát, mintha nem is miattam érkeztek volna, igen, pizsama volt rajtam, meg köpeny, egy trónszerű vasszékbe ültettek és vittek le engem, mint apámat sok-sok évvel ezelőtt, amikor rádobtak egy csíkos pokrócot, és otthagyták nyirkos ősszel a járdán, a platánfa alatt, félig betonra hullott lábbal, hogy helyet csináljanak neki a kocsiban, őt akkor a kórházba vitték, engem a sürgősségire, pizsamában, köpenyben a várakozó emberek közé, döbbenet néztek, én meg nem hittem el, hogy én vagyok, immár kiterítve a kerek ágyon.

Behunytam a szemem, de nem tartott sokáig, húzogattak, tologattak ide-oda, csak foszlányokra, idő- és térvillanásokra emlékszem, vérfoltok jöttek ki a sze-

mem alatt, konstatáltam jóval később, amikor már tükörbe is nézhettem, uram, akár valami bunyósna is tarthattak engem, vagy távolról menekült alaknak, és ez igaz is lehetett, igen, amióta ismerem magam, mindig csak menekültem valami vagy valakik elől, gondoltam, üldöznek, meg akarnak fogni, nyerni, kaparintani, magukévá tenni, csurom víz voltam, lucskos az ágyon, vénámból tűk, vezetékek lógtak, gyakran bámultam a plafont, mert sokszor alatta voltam a sápadt, de mégis erős fénynek, és éreztem, hogy omlik, ömlik rám feltartóztatlanul.

De a fájdalom tovább tartott, már azt se tudtam, nappal van-e, vagy éjszaka, mikor hirtelen arra eszméltem, ott áll egy orvos a vaságy mellett, figyelt, majd megszólalt, beroppant a csontozat, a csípő meg minden, hamarosan műteni fogjuk.

Vésték, kalapálták, fűrták, fűrészelték a combom pár nappal később, de semmit sem éreztem, akárha lakóparkot építettek volna rá, sürgötek-forogtak fehérköpenyes emberek az asztal körül, amin feküdtem, zöld lepedőt terítettek rám, csak résnyre láthattam ki a világra, de nem volt semmi érdekes, csak a hang, uram, a hangözön, a rombolás és az építés kísérteties, hátborzongató zaja egy vajszerű szobában, ahol semmi se volt fölösleges, csak én, igen, de ezt már nem én irányítottam, irányíthattam, igen.

Az elején számolni kezdtem, majd felhagytam ezzel, gondoltam, múltjék az idő másként, más módon, akár nélkülem is, és persze múlt, természetesen, újból toltak, tologattak, erősen magamnál voltam, egy alagsori sokágyas terembe kerültem, mindegyikben feküdt, nyögött, ordított, szitkozódott valaki.

Talán aludtam kicsit, majd moco-roghattam, és tán beszéltem is, tudom, rám szóltak nyersen, intettek, fegyelmeztek, rendre utasítottak, mintha egy ketrechen lettem volna, uram, vagy valami fiókba beszorulva, ahol semmit se szabad. Megadtam, feladtam magam, azt hiszem először tettem e hosszú, fájdalmas, vérrel átítatott, kivert, kicsipkézett történés alatt. Hát akkor legyen, aminek lennie kell. A nyitott, nyitva hagyott ajtó előtt. Már nem rángatóztam, remegtem, nyugalom szállt meg, végtelen valami, amit meg akartam tartani örökre.

A régi szobámban ébredtem. Egy fiatal, zöld-fehér ruhás lány beszélt hozzám, először nem is értettem, majd később mégis világossá vált, ő a kórház gyógytor-násza, igen, dolgunk lesz egymással, mondta, nincs lazsálás, álmodozás, virágos mezőkre gondolás, majd ő kézbe vesz, igen, de meglepő módon nem úgy reagál-tam erre, mint egykoron, mintha megtört volna bennem valami, uram, mit vesz kézbe és hogyan, tettem volna fel a kérdést a múltban, de most csak néztem rá bé-nán, és a lukra gondoltam, amiben vagyok.

És járt hozzám, nyúzott, húzott, ösztökélt, járóka, mankó, miegymás, hozta nekem szorgalmasan, és mindez szégyennel töltött el engem, és csak aludni akartam, mélyen, mélyen, hogy ne legyek itt, ne legyek sehol.

És már sétálni is tudtam, kimerészkedtem a kertbe, és döbbenet láttam, nem messze a gondozott pázsittól egy óriási kémény feszült, feszült, ment neki az ég-nek, tört rá kegyetlenül, tán csak nem krematórium van itt a közelben, futott át az agyamon, de már semmin se lepődtem meg.

Egyik nap egy csillogó szemű, fiatal férfit hoztak a szobába, jajgatott, nyögött, de mindezek ellenére volt valami különös, nemes a tartásában, a szenvedésében, uram, már-már bocsánatot kért ezekért, elnézést, ha tehette volna, injekcióták, ta-

pogatták a vénáját, gyúrták, masszírozták, hófehér körmei a lepedőbe fúródtak, mintha attól tartott volna, felemelkedik, lebegve távozik egy másmilyen világba. Később derült ki, Indiából származik, nem messze innen, valami spirituális központban dolgozik, ahol testtel, lélekkel gyógyít, de most ő az alany, a tárgy, mondtam neki, nekem is fáj, hátha így könnyebb szegénynek, hálásan nézett rám, majd a sok gyógyszer hatására elaludt.

Szuszogott mellettem, és arra gondoltam, mire gondolhat egy indiai a hatalmas kémény közelében, vajon észreveszi-e a kiáramló füstöt, a szelet, hogy fodrozza fel az égbe, a remegő ablaküveget, a nővérek riadtságát, mindazt, ami körülveszi őt, és mindazt, ami annyira távoli számára. Mert, mint utóbb mesélte, minden vágya újból látni a tengert és érezni az ezer fűszer illatát.

Lassan alakultak a dolgok. Mind kevesebbet gondoltam a halálra. Észrevettem, hogy tavaszodik, és hogy a nővérek másként festik az ajkukat. Látogattak, de a külső világ még nagyon odébbnak tűnt.

Az indiai összekuporodva feküdt az ágyán egész nap, akárha el akarna tűnni belőle végleg, talán mégis a lebegést választotta, igen, majd egyszer csak megjelent egy csicsás arcú nő, harsányan, hangosan, fontoskodva beszélt hozzá, kezében valami csomag, később láttam, a közeli töröktől hozta, rizs és csirkehús, erőszakos parfümjé belengte, vagy inkább letarolta a szobát, engem pillantásra sem méltatott, rossz angolsággal ment neki a férfinak, szinte már szidta, hogy beteg, várnak rá, mondta, sokan, és a férfi csak pislogott azokkal a csillogó szemekkel, és még jobban magára húzta a takarót. Az asszonyról folyt a víz, a festékek összemósdtak az arcán. Akár egy indián, gondoltam, egy rossz harcos a múltból.

Nem tágított, már az ágy vasrácsát is rázta. Nem ezért hozattalak, sziszegte, közben állandóan csörgött a mobilja, néha reagált rá, dühösen mondta ott is a magáét, ukrán lehet, gondoltam, a blúzán nagy, stilizált virágok voltak, hatalmas melle remegett, bejött az egyik ápoló, de ő nem zavartatta magát, már majdnem rászóltam én is, de hát megvolt a magam keresztje, uram, másfelé néztem, szaladni szerettem volna, egyszerűen élni, de még igazából nem lehetett.

Hetek múltak el, már hosszan sétáltam a kertben, és éreztem, vége lesz ennek is egyszer, vártam nagyon persze, de mintha félttem is volna egy kicsit, olyan üresszerű lettem, akár egy luftballon.

Az indiait elvitték fura alakok. Egyedül voltam, csak a mankóim maradtak hűségesen.

Sok gyógyszert szedtem, furcsa időpontokban aludtam el, éjjel sokáig néztem ki az ablakon, tetejére fordult minden, uram, fordultam én is feltartóztathatatlanul, mint egy akrobata, igen, aki tudja, hogy nincsen alatta háló, és remegni kezd. Lépnit kellett, kilépni innen, mehet, ha akar, mondta az orvos, és sokáig nézett, emlékszem, melegen sütött a nap, hosszúak voltak az árnyékok, láttam magamat a járdán, és hallottam, hogy halkán, finoman koppannak a botjaim.